

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν ἐπὶ τὴν χάραν ἡμῶν ἀπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Ποιτωρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα βριστην καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

<p>ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ</p> <p>Ἐσωτερικῶς: Ἔτησίαι . . . . . 8,— Ἔξαμηνος . . . . . 4,50 Τετμήνιος . . . . . 2,50</p> <p>Ἐξωτερικῶς: Ἔτησίαι φε. χρ. 10,— Ἔξαμηνος > > 5,50 Τετμήνιος > > 2,—</p> <p>Δι' ἀνταρμὰς ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.</p>	<p>ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ</p> <p>ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879</p> <p>ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ</p>	<p>ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ</p> <p>Ἐσωτερικῶς λεπ. 20. Ἐξωτερικῶς φε. χρ. 0,20. Φύλλα προηγούμενων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φε. 0,25).</p> <p>ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ Ὁδὸς Ἐγνατίας ἀρ. 58, παρὰ τὸ Βαρθολομαῖον.</p>
<p>Περίοδος Β'.—Τόμος 13^{ος}</p>	<p>Ἐν Ἀθήναις, 23 Σεπτεμβρίου 1908</p>	<p>Ἔτος 28^{ον}.—Ἀριθ. 43</p>

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΜΟΥ ΤΑΞΕΙΔΙ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Γλυτρούμεν ἐπάνω στὸ ποτάμι, ποὺ φωτίζουν αἱ πρῶται ἀκτίνες τοῦ ἀνατέλλοντος ἡλίου, καί, μετ' ὀλίγον, μόνον θαμβωμένα ἀπὸ τοὺς ἀχνούς ποῦ ἀνεδραίνον ἀπὸ τὰ λειβάδια, βλέπομεν τὰ ἀγαπητὰ πρόσωπα, σκυμμένα ἀκόμη ἐπάνω στὸ ποτάμι, διὰ νὰ παρακολουθῶσιν τὴν πορείαν μας. Ὁ παπποῦς ἐκινουῖσε διαρκῶς τὸ καπέλλο του, ἡ Ραδεγιόνη τὰ κράσια τοῦ σαλιού, μὲ τὸ ὅποιον τὴν εἶχαν τυλίξῃ.

Ἐνα τελευταῖον «ούρρα!» — μία καμπὴ ὑπὸ τὸν θόλον τῶν μεγάλων δένδρων ἔπειτα ὅλα ἐξαφανίζονται . . . . Εἶχαμεν ἀποπλεύσῃ . . .

Ἦτο θελκτικὴ ἡ ναυσιπλοία ἐπάνω εἰς τὰ σκιερὰ νερά, ἀνάμεσα εἰς ὄχθας, ὅπου ἡ ὄρσις ἐλαμπε σάν διαμάντια. Τὰ πουλάκια, ποῦ ἐξυπνοῦσεν ἡ αὐγὴ, μᾶς ἐχαιρέτιζαν μὲ φαιδρὰ τραγούδια. Ἡ ἐλαφρὰ λόπη, ποῦ δὲν λείπει ἀπὸ κάθε ἀποχωρήσῃ, ἔσβυσε τῶρα καὶ μᾶς ἀφίει ν' ἀπολαύσωμεν τὴν μέθην τῆς κινήσεως καὶ τοῦ ἀνοικτοῦ αἵρος.

Ἡ ἀρχὴ αὐτῆ τοῦ ταξιδίου ἦτο ἴσως μία ἀπὸ τὰς πλέον εὐχαριστοὺς στιγμὰς τῆς ζωῆς μου, καὶ βεβαίως ἡ καλλιτέρα στιγμὴ τῆς ὅλης ἐκδρομῆς μας.

Εἰς τὸν πρῶτον μύλον, τοῦ Μονωζέ, ὁ ποταμοφράκτης, τὸν ὅποιον εἶχαμεν περάσῃ δέκα φορές εἰς τότε, δὲν εἶχε δι' ἡμᾶς ὅτε κανὲν ἀπόρρητον, ὅντι ἐνδιαφέρον. Εἰς τὸ Σαρδέ, ἐγνωρίζαμεν ὅλον τὸν κόσμον. Ἡ μυλωνοῦ ἔτρεξε ν' ἀρμύξῃ τὰς ἀγγελὰδες τῆς διὰ νὰ μᾶς προσφέρῃ γάλα ζεστό· ὁ ἀνδρὸς τῆς καὶ τ' ἀγρία τῆς ἐμάλωναν ποῖος νὰ

πρωτοσηκώσῃ τὰ φορτία μας. Εἰλικρινῶς, ἂν τὸ ταξεῖδι ἐπῆγγαινε ἕως τὸ τέλος ἔτσι, θὰ μᾶς ἐφαίνετο μόνοντον ἀπὸ τὴν καλοπέρασιν. Ἡ Μίς Σίμφων, ἐνθουσιασμένη μὲ τὸ γάλα, ποῦ ἦτο ὄλο ἀνόθαλα, ἤνοιξε τὸν μυστηριώδη σάκκον τῆς καὶ ἔβγαλε ἕνα χονδρὸ τετράδιον μὲ κόκκινον ἐξώφυλλον, ὅπου ἦσαν γραμμένα, μὲ γιγαντιαῖα κεφαλαῖα γράμματα τὰ ἑξῆς:

«Ταξεῖδιον.—Ἐντυπώσεις.—Συντεταγμένα ὑπὸ τῆς Μίς Σίμφων, Μ. Π. Ε. Ζ. (μέλους τῆς Προστατευτικῆς Ἐταιρείας τῶν Ζώων).»

Μᾶς ἐξήγγησεν ὅτι ἐσκόπευε νὰ συν-

τάσῃ τὰς ὀδοπορικὰς σημειώσεις τῆς γαλλιστί, διὰ νὰ μᾶς χρησιμεύσουν ἀργότερα, καί, διὰ νὰ κάμῃ ἀρχὴν, ἔγραψε:

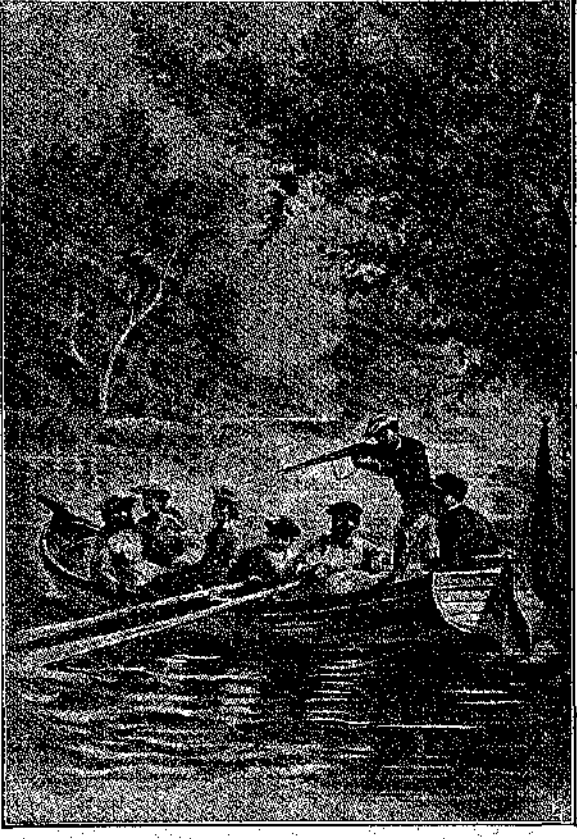
«Οἱ μυλωτοὶ Γαλλίας εἰσὶν ἐράσμιτοι καθάπερ οἱ τῆς Ἀρκαδίας. . . .»

Ἄγνοῦ ποῦ ἡ Μίς Ρεβέκκα εἶδε καὶ ἔμαθε τὰ προτερήματα τῶν μυλωνάδων τῆς Ἀρκαδίας· τὸ μόνον ποῦ γνωρίζω εἶνε ὅτι δὲν ἤργησε νὰ χάσῃ πᾶσαν καλὴν ἰδέαν διὰ τὰς ἀρετὰς τῶν μυλωνάδων τῆς Γαλλίας.

Ἀπὸ τὸ Σαρδέ ἕως τὸ Κουδινιέ, τὸ τελευταῖον ὄριον τῶν προηγούμενων μας περιπάτων, ὁ ποταμὸς εἶνε εὐθότατος, χωρὶς σκιερὰ δένδρα καὶ χωρὶς πρσι-

γνάδα. Δὲν παρουσιάζει κανὲν ἐνδιαφέρον, τὸ ρεῦμά του εἶνε καγονικόν, καὶ τὸ διάστημα ἐκεῖνο, ἐν ἀπὸ τὰ μακρότερα μεταξύ τῶν ποταμοφρακτῶν, ταχέως τὸ διεπλεύσαμεν.

Δὲν εἶχαμεν ἄλλοτε πλησιάζῃ εἰς τὸν ἀλλοτε ἐκεῖνον ἀλευρομύλον, ὁ ὅποιος ἦτο πολὺ σημαντικὸς ἐν συγκρίσει πρὸς τοὺς παλαιούς νερομύλους, ποῦ εἶχαμεν ἀντιμετωπίσῃ ἕως τότε. Εἶχαμεν λοιπὸν ἀρκετὴν ἀνησυχίαν, μήπως ἔπρεπε νὰ μεταφέρωμεν σικωτὴν τὴν Φοιτήτριαν καὶ τὰ ἐφόδια μᾶς εἰς ἀπόστασιν παραπολὺ μεγάλην. Εἶχαμεν ὁμῶς καὶ πεποίθησιν εἰς τὸν καλὸν ἀστέρα μας, καὶ τὰ γελαστὰ πρόσωπα τῶν ἐργατῶν τοῦ ἀλευροποιείου, ποῦ τοὺς ἐβλέπαμεν νὰ σωρεῖον σάκκους μὲ ἀλεύρι, εἰς τὴν πλάτην ἐνὸς μαθημένου γαϊδάρου, μᾶς καθυσούχασαν ἐντελῶς. Ἐστρεψαν πρὸς τὸ μέρος μᾶς τὰ ἀλευρωμένα καὶ φαιδρὰ μούτρα των, ὅταν ἔξαφνα ἡ Μίς Ρεβέκκα ὤρμησεν ἀκάθετος καὶ μὲ ἀγριοφωνάρες πρὸς τὸν ὄμιλον, τὸν ὅποιον ἐσχημάτιζαν οἱ ἐργάται μὲ τὸν γαῖδαρον

«Σημαδεῖται καὶ κυροβολεῖ. . .» (Σελ. 338, στ. γ.)

καί με την κυράν του, ή οποία τον έκρα-
τούσε από το καπίστρι.

— Σταθήτε... Σταθήτε!...

“Ολοι άμέσως έσταμάτησαν τρομαγ-
μένοι.

— Τι τρέχει; τί είναι;...

— Προστάξω έσας άφήσετε τον δυσ-
τυχή γαϊδαρον ήσυχον εν τω άμα...
“Ητο φρικαλέον, συμπεριφορά ιδική σας
πρός αυτόν με τόσο ανανθρωπιάν!...

— “Α! μά τί ανακατεύεται αυτή
στές δουλειές μου;—έφώναξεν ή χωρι-
κή, ενώ έστυλόνετο και έστήριζε προ-
κλητικώτατα τους γρόνθους της εις την
μέσην της:—“Ο γαϊδαρός μου είναι δικός

μου, κ' έχω το δικαίωμα να τον
κάνω ό,τι μου άρέσει!

— Αμφισβη-
τώ δικαίωμα...
είμαι μέλος της
προστατευτικής
εταιρίας των
ζώων, και συν-
τάξω εγώ πρω-
τόκολλον κατά
δολοφόνου δυσ-
τυχούς γαϊδου-
ρακίου.

— Πρωτόκο-
λον! ανεφώνησε
καταθυμωμένη ή
χωριάτισσα· εγώ
θά σοῦ τὸ κολ-

“Τὴν ἐκύλισε κάτω, μέσα στό ἀλεύρι.” (Σ. 338, στ. β')

λήσω στην πλά-
τη, τρελλόγρηγα, γιά να σε μάθω να ξε-
φωτρώνης εκεί που δεν σε σπέρνουν...

— Διέταξα έσας άφίσετε πτωχόν
πλάσμα! έξηκολούθησεν ή μίς Ρεβέκ-
κα, άποτεινωμένη, χωρίς δίολογόν να τα-
ραχθῆ, προς τους μυλωνάδες.

— “Ω, ω! κυρά· Έγγλέζα! άπήν-
τησαν αυτοί με σαρκαστικά γέλια· δὲν
άκούμε έμεις διαταγὰς από όποιον
λάχη... Έμπρός, δρόμο, άδειάστε μας
τη γωνιά, και γρήγορα!...

“Όταν είδαμεν τί άσχημα πού έπή-
γαιναν τὰ πράγματα, ήμεϊς εκυττάξαμεν
πώς να περάσωμεν γρήγορα-γρήγορα από
έκεινο τὸ μέρος. Η Μαρία Ρόζα έπια-
σε και αυτή τον μοχλόν της βάρκας από
τὸ μέρος τοῦ Ίακώβου· ή Φρανσίνα έπη-
γαίνουήρχετο, φορτωμένη με άέματα, κ'
έθερμοπαρακαλούσε την μίς Ρεβέκκαν
να την άκολουθήσει. Αλλά τὰ φιλοπόλε-
μα ένστικτα της θερμοκεφάλου Αγγλί-
δος είχαν έξυπνήσει πλέον. Τὴν είδαμεν
ν' άρπάξῃ ένα από τους σάκκους, πού
ήσαν βαλμένοι επάνω στο σαμάρι του
κῆρ Μεντιου, και να τον τραβά δυνατά·
ή χωρική έτραβούσε από την άλλην ά-
κραν, ή μίς Ρεβέκκα την έστρωσε στές
βρισίς, και τὸ θέαμα ήτο κωμικώτατον
και θά μάς διασκεδάζε πολύ, αν δεν ή-

μεθα και ήμεϊς έμμέσως ανακατωμένοι
εις αυτήν την γελοίαν ύπόθεσιν.

“Έξαφνα ή χωρική άφησε και της έ-
φυγεν από τὰ χέρια ο σάκκος, ο όποιός
έγλύστρησεν από τὰ σαμάρι επάνω εις
την άξιοσέβαστον μίς, και την εκύλισε
κάτω, μέσα στο άλεύρι...
“Ω! άξιοπρέπεια... τί έγινες τότε;
“Η Φρανσίνα άρμήσεν ν' αναστηλώσει
την διδασκάλισσάν της, προσπαθούσα να
την καθήσυχασῃ και πρό πάντων να
την παρασύρῃ προς την λέμβον· αλλά
τίποτε δὲν ήτο δυνατόν να ήμερώσει την
άγριωμένην Αγγλίδα, ή οποία έπέμε-
νε και εφοβέρριζε να στείλῃ όλον τον στό-

λον της πατρί-
δος της δια να
βομβαρδίσει τον
μύλον. Και μό-
νον, όταν ή Φοι-
τήτρια άπεμα-
κρύνθη άρκετά,
έπανσαν οι άγ-
γλογαλλικαι
αντεγκλήσεις
με την χωρι-
κήν, ή οποία
εφοβέρριζε και
αυτή να σπάσει
τὰ πλευρά της
τρελλο-Έγγ-
λέζας.

“Α! έπρεπε
να την έδλέ-
πατε, την ά-
ξιοσέβαστον μίς
Σίμφων, πώς έξανακάθησεν εις τον
πάγκον της, κόκκινη σαν τομάτα από
τὸ κακό της, με τὰ πτερά τοῦ καπέ-
λου της ανασηλωμένα, σαν πολεμικά
λοφία! Και με τί έκδικητικὴν πολυιδίαν
έσθυσεν από τὸ τεράδιον της την έπαι-
νετικὴν φράσιν των έντυπώσεών της, δια
να την αντικαταστήσει με την έπομένην:

“Δέν ήσαν καθάπερ Αρκαδίας οι μύ-
λοι της Γαλλίας, αλλά κρησφύγετα
ληστῶν...”

— “Ω! μίς Ρεβέκκα, διεμαρτυρήθη ή
Φρανσίνα τὸ «ληστῶν» μου φκίνεται
λιγάκι βαρῦ.

— Τίποτε δὲν είναι βαρῦ δια χαρακτη-
ρισμὸν τόσον έλεεινῆς συμπεριφοράς...
Φοβερόν! να φορτώνουν οὔτω ένα πτω-
χὸν γαϊδαρον!

— “Ε! μίς Σίμφων, έμουρμούρισεν ο
Ίακώβος, ο όποιός είχε χάσει την διά-
θεσίν του μ' εκείνο τὸ έπεισόδιον, δὲν
είνε καλλίτερα να φυλάξετε την εὔ-
σπλαγγιάν σας δια πρόσωπα περισσότε-
ρον άξιολύπητα; “Αν εκάμνατε τον κό-
πον να κυττάξετε προς τὸ μέρος μας,
θά έδλέπατε, ότι εξ αίτίας της φιλονει-
κίας σας, ή Ρόζινα μας ήναγκάσθη να
φορτωθῆ με φορτίον πολὺ βαρύτερον από
τὸ φορτίον τοῦ παληογαϊδαρου σας...

— “Εγὼ είχον άποστολήν να προστα-
τεύω τὰ ζῶα και όχι τους ανθρώπους,
άπήνητες μεγαλοπρεπέστατα ή μίς Σίμ-
φων· εκείνο ήτο καθήκον έμου, και εγὼ
δὲν θ' άμελήσω αυτό...”

— “Θά σῶς είμαι τότε πολὺ ευγνώμων,
είπεν ο πατέρας μου, αν αναβάλετε την
έντέλεσιν της άποστολής σας, μέχρι της
στιγμῆς πού θα έπιστρέψωμεν εις τὸ
Μαϊν-Ρου, διότι πολὺ θά δυσαρσηθῶ,
αν επαναληθῆ καμία σκληρὴ αὐτοῦ τοῦ
είδους... Δέν είναι τοῦλάχιστον παρα-
πολύ κουρασμένη, Μαρία-Ρόζα;

— “Όχι, διόλου, θεϊέ μου· από τώρα
μάλιστα, να μη φροντίζετε δια βοηθούς
εις τὸ σήκωμα της βάρκας· θά κάμνω
κ' εγὼ τὸ μέρος μου, όταν χρειασθῆ βοή-
θεια...”

“Έταξειδευάμεν εκείνην την στιγμήν
μέσα εις ένα τερπνότερον μαϊάνδρον από
νησάκια κατάφυτα με πυκνόφυλλα δέν-
δρα, των όποιων οι κλάδοι, συμπλεκ-
μενοι επάνω από τὰς κεφαλὰς μας, μάς
έσκεπαζαν με σκίαν γλυκειάν και άρω-
ματισμένην με τὰς ύγιεινὰς εὐωδίας της
αγρίας βλαστήσεως.

— Σούτ! σούτ! φωνάζει έξαφνα ο
Ίακώβος.
Και, στηρίζων εις τον ώμον τὸ του-
φέκι του, σημαδεύει μέσα εις τὰ πυκνά
καλάμια και πυροβολεί.

— Μιά νερόκοττα! την εκτύπησα...
— Μιά νερόκοττα! μία νερόκοττα!
επαναλαμβάνω εγὼ, γεμάτος χαράν
Μά δὲν έχομε σκυλί, και θά πάῃ χα-
μένην...

— Καθόλου! άπαντᾷ ο Ίακώβος, ο
όποιός μ' ένα πήδημα εύρίσκεται έξω
εις την οχθὴν, και με την κάμναν του
όκλου του φέρνει κοντὰ τὸ θῆμα του.

— “Ελάτε, έβγάτε έξω όλοι, —λέγει,
ενῶ τὸ σηκῶνε θριαμβευτικῶς, —αυτή ή
γωνίτσα έδῶ είναι θαυμασία δια να
στρώσωμε τὸ τραπέζι. Κ' έδῶ είναι δου-
λειά για σένα Μαρία-Ρόζα μου!...”

— “Εγὼ είχον άποστολήν να προστα-
τεύω τὰ ζῶα και όχι τους ανθρώπους,
άπήνητες μεγαλοπρεπέστατα ή μίς Σίμ-
φων· εκείνο ήτο καθήκον έμου, και εγὼ
δὲν θ' άμελήσω αυτό...”

— “Θά σῶς είμαι τότε πολὺ ευγνώμων,
είπεν ο πατέρας μου, αν αναβάλετε την
έντέλεσιν της άποστολής σας, μέχρι της
στιγμῆς πού θα έπιστρέψωμεν εις τὸ
Μαϊν-Ρου, διότι πολὺ θά δυσαρσηθῶ,
αν επαναληθῆ καμία σκληρὴ αὐτοῦ τοῦ
είδους... Δέν είναι τοῦλάχιστον παρα-
πολύ κουρασμένη, Μαρία-Ρόζα;

— “Όχι, διόλου, θεϊέ μου· από τώρα
μάλιστα, να μη φροντίζετε δια βοηθούς
εις τὸ σήκωμα της βάρκας· θά κάμνω
κ' εγὼ τὸ μέρος μου, όταν χρειασθῆ βοή-
θεια...”

“Έταξειδευάμεν εκείνην την στιγμήν
μέσα εις ένα τερπνότερον μαϊάνδρον από
νησάκια κατάφυτα με πυκνόφυλλα δέν-
δρα, των όποιων οι κλάδοι, συμπλεκ-
μενοι επάνω από τὰς κεφαλὰς μας, μάς
έσκεπαζαν με σκίαν γλυκειάν και άρω-
ματισμένην με τὰς ύγιεινὰς εὐωδίας της
αγρίας βλαστήσεως.

— Σούτ! σούτ! φωνάζει έξαφνα ο
Ίακώβος.
Και, στηρίζων εις τον ώμον τὸ του-
φέκι του, σημαδεύει μέσα εις τὰ πυκνά
καλάμια και πυροβολεί.

— Μιά νερόκοττα! την εκτύπησα...
— Μιά νερόκοττα! μία νερόκοττα!
επαναλαμβάνω εγὼ, γεμάτος χαράν
Μά δὲν έχομε σκυλί, και θά πάῃ χα-
μένην...

— Καθόλου! άπαντᾷ ο Ίακώβος, ο
όποιός μ' ένα πήδημα εύρίσκεται έξω
εις την οχθὴν, και με την κάμναν του
όκλου του φέρνει κοντὰ τὸ θῆμα του.

— “Ελάτε, έβγάτε έξω όλοι, —λέγει,
ενῶ τὸ σηκῶνε θριαμβευτικῶς, —αυτή ή
γωνίτσα έδῶ είναι θαυμασία δια να
στρώσωμε τὸ τραπέζι. Κ' έδῶ είναι δου-
λειά για σένα Μαρία-Ρόζα μου!...”

— “Εγὼ είχον άποστολήν να προστα-
τεύω τὰ ζῶα και όχι τους ανθρώπους,
άπήνητες μεγαλοπρεπέστατα ή μίς Σίμ-
φων· εκείνο ήτο καθήκον έμου, και εγὼ
δὲν θ' άμελήσω αυτό...”

— “Θά σῶς είμαι τότε πολὺ ευγνώμων,
είπεν ο πατέρας μου, αν αναβάλετε την
έντέλεσιν της άποστολής σας, μέχρι της
στιγμῆς πού θα έπιστρέψωμεν εις τὸ
Μαϊν-Ρου, διότι πολὺ θά δυσαρσηθῶ,
αν επαναληθῆ καμία σκληρὴ αὐτοῦ τοῦ
είδους... Δέν είναι τοῦλάχιστον παρα-
πολύ κουρασμένη, Μαρία-Ρόζα;

— “Όχι, διόλου, θεϊέ μου· από τώρα
μάλιστα, να μη φροντίζετε δια βοηθούς
εις τὸ σήκωμα της βάρκας· θά κάμνω
κ' εγὼ τὸ μέρος μου, όταν χρειασθῆ βοή-
θεια...”

“Έταξειδευάμεν εκείνην την στιγμήν
μέσα εις ένα τερπνότερον μαϊάνδρον από
νησάκια κατάφυτα με πυκνόφυλλα δέν-
δρα, των όποιων οι κλάδοι, συμπλεκ-
μενοι επάνω από τὰς κεφαλὰς μας, μάς
έσκεπαζαν με σκίαν γλυκειάν και άρω-
ματισμένην με τὰς ύγιεινὰς εὐωδίας της
αγρίας βλαστήσεως.

— Σούτ! σούτ! φωνάζει έξαφνα ο
Ίακώβος.
Και, στηρίζων εις τον ώμον τὸ του-
φέκι του, σημαδεύει μέσα εις τὰ πυκνά
καλάμια και πυροβολεί.

— Μιά νερόκοττα! την εκτύπησα...
— Μιά νερόκοττα! μία νερόκοττα!
επαναλαμβάνω εγὼ, γεμάτος χαράν
Μά δὲν έχομε σκυλί, και θά πάῃ χα-
μένην...

— Καθόλου! άπαντᾷ ο Ίακώβος, ο
όποιός μ' ένα πήδημα εύρίσκεται έξω
εις την οχθὴν, και με την κάμναν του
όκλου του φέρνει κοντὰ τὸ θῆμα του.

— “Ελάτε, έβγάτε έξω όλοι, —λέγει,
ενῶ τὸ σηκῶνε θριαμβευτικῶς, —αυτή ή
γωνίτσα έδῶ είναι θαυμασία δια να
στρώσωμε τὸ τραπέζι. Κ' έδῶ είναι δου-
λειά για σένα Μαρία-Ρόζα μου!...”

εγνώριζε οὔτε τὰ στοιχειωδέστερα. Πρὸς
έπιμετρον δὲν είχαμεν την ύπομονήν να
περιμένωμεν έως ότου ψηθῆ ή νερόκοτ-
τα, καθὼς οὔτε τὰ φάρια. Αδιάφορον
ὅμως· εκείνο τὸ αὐτοσχέδιον γεῦμα μάς
έφάνη τὸ καλλίτερον από όσα είχαμεν
έως τότε δοκιμάσει. Η μίς Σίμφων ή
έβλα τὸ έτίμησε, πρώτη και καλλίτερη,
και άφισε κατά μέρος την άμλικτη σο-
βαρότητά της, δια ν' άπαντήσῃ εις μίαν
πρατήρησιν τοῦ Γιώργη:

— Τὰ ζῶα πού τρώγονται δὲν ήσαν
προστατευόμενα υπό της εταιρίας.
— Η συγκατάθεσις της μάλιστα ήτο
τόση, ώστε κατεδέχθη να χαμογελάσῃ,
όταν εγὼ παρετήρησα ότι:

— Αυτό ήτο πολὺ ευχάριστον δια την
καλήν όρεξιν των ενεργῶν μελῶν της
ειρημένης εταιρίας!

(Έπεται συνέχεια) ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΙΝΟΣ
(Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Μ. Λαμπουριέ).

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
ΦΥΤΟΦΑΓΙΑ

Αγαπητοί μου,
ΠΕΣΧΕΘΗΝ
εις την προη-
γουμένην μου
έπιστολήν, επ'
ευχαίρια τοῦ
Πυθαγορείου
Συμποσίου, να σῶς
εἶπω κάτι σοβαρώ-
τερον από τὰς εὔ-
φρολογίας τοῦ Σουρή,
και δι' αὐτὸ έρχομαι
σήμερον εις την προ-
ποσιν τοῦ κ. Δρα-
κούλη.

“Ο κ. Δρακούλης
μάς ανέπτυξε δι' όλί-
γων τους λόγους, οι όποιοι συνηγοροῦν
υπερ της φυτοφαγίας. Εἶνε λόγοι ήθι-
κοί, θρησκευτικοί και οικονομικοί. “Όσον
δια τους ήθικους λόγους, είπεν ότι βά-
σις τοῦ σημερινού πολιτισμοῦ, τοῦ αν-
θρωπισμοῦ αν θέλετε, είναι όχι μόνον
ή προς τον πλησίον συμπάθεια και
γάπη, αλλά και ο οίκτος, ή εὐσπλαγγ-
γία προς τὰ ζῶα, εν γένει προς όλα
τὰ έμψυχα. “Ο πολιτισμένος άνθρωπος,
είπε, δὲν πρέπει νάνέχεται χάριν της
τροφῆς του την χύσιν αίματος, την σφα-
γήν ζώων τὰ όποια αισθάνονται, πο-
νοῦν. Τὸ σφαγεῖον είναι μία βαρβαρότης,
και μόνον δια της φυτοφαγίας ή βαρβα-
ρότης αὐτή εἰμπορεῖ να εκλείψῃ.

“Οι υγιεινοί λόγοι είναι ίσως ακόμη
ισχυρότεροι. Απεδείχθη πλέον υπό της
έπιστήμης, ότι αι περισσότερα και αι
δεινότερα ασθένεια οφείλονται εις την
κατάχρησιν τοῦ κρέατος, και προπάντων

τοῦ βωδινού. Έν γένει οι φυτοφάγοι
είνε υγιέστεροι και μακροβιότεροι από
τους κρεωφάγους. Τὸ κρέας προκαλεῖ
ερεθισμὸν των πεπτικῶν ὄργάνων, ο
όποιός δὲν προωιωνίζεται τίποτε καλόν·
ή δὲ τόνωσις, την όποιαν φέρει, είναι πα-
ροδική και άπατηλή, διότι έπειτα έπέρ-
χεται μεγαλητέρα κατάπτωσης των δυνά-
μεων. Απεναντίας ή φυτοφαγία, μολο-
γόντι εις την αρχήν εξασθενίζει, κατόπιν
τονώνει διαρκῶς, σταθερῶς· ο δὲ φυτο-
φάγος, έχων πάντοτε τον στόμαχον έλα-
φρόν, δὲν φοβείται καμμίαν σοβαράν
ασθένειαν.

“Αλλά και οι οικονομικοί λόγοι εἶνε
άρκετὰ σπουδαῖοι. Η φυτοφαγία στοι-
χίζει ασυγκρίτως εὐθηρότερα της κρεω-
φαγίας· άνθρωποι δὲ οι όποιοι δι,τι κερ-
δίζουν σήμεραν τὸ εξοδεύουν προς τρο-
φήν, θά ήμπορούσαν φυτοφαγοῦντες να
οικονομοῦν πολλά χρήματα, να κάμουν
περισσίαν, ή ναπολαμβάνουν άλλα πράγ-
ματα, τὰ όποια στερούνται.

“Εστὼ ᾗς υποθέσωμεν ότι ὅλ' αὐτὰ
είνε αληθῆ και ότι ή φυτοφαγία υπ' ὄλας
τὰς έπόψεις είναι προτιμότερα της κρεω-
φαγίας. Αλλ' είναι και τρυφή; “Ο
κρεωφάγος, ο συνεθισμένος να καλο-
τρώγῃ, θά εύρισκεν ευχαρίστησιν εις
διαρκῆ φυτοφαγίαν; Εἰμπορεῖ κανεὶς να
τρώγῃ καθημερινῶς χωρίς να τὰ άη-
δίσει, γάλα, βούτυρον, αυγά, χόρτα,
όσπρια, μέλι, τὰ ἴδια και τὰ ἴδια;

Τὸ Πυθαγορείον Συμποσίον τοῦ Φαλή-
ρου μάς απέδειξεν ότι εἰμπορεῖ να ὑ-
πάρξῃ και φυτοφαγία τρυφή. Αρκεῖ
να έχῃ κανεὶς ένα καλόν... φυτομάγει-
ρον, και τὸ ζήτημα ελύθη. Διότι ο φυ-
τομάγειρος αὐτός εἰμπορεῖ να τοῦ μα-
γειρεύῃ καθημέραν τόσον ποικίλα και
νόστιμα φαγητά, ώστε να μὴν έπιθυ-
μῆσῃ τὸ κρέας ποτέ. Νομίζω ὅμως ότι
αὐτὸ άντλείται εις τὸ πνεῦμα της φυτο-
φαγίας, ή οποία στηρίζεται εις τὸ ρη-
τόν τοῦ Χρυσοστόμου «τροφῆν, οὐ τρυ-
φήν», και υπονοεῖ όχι άπλῶς την άποχήν
από τοῦ κρέατος, αλλά την εγκράτειαν
έν γένει, την λιτότητα, την απλότητα,
την φυσικότητα της διαίτης. Οι έμπει-
ρότεργοι λοιπόν και πολυμήχανοι φυτο-
μάγειροι μόνον εις την αρχήν εἰμπορεῖ
να είναι αναγκαῖοι· άργότερα, όταν συνε-
θίσῃ κανεὶς, όταν κατορθώσῃ να σιγαθῆ
τὸ κρέας, θά ευχαριστῆται εις τὸ απλοῦ-
στερα φαγητά, τὰ εύκολα και τὰ συ-
νήθη. Μία σουπα από όσπρια ή από
γάλα, δύο αυγά, ὀλίγον τυρί, ὀλίγα
χόρτα, άφθονα φρούτα, ένα τσάι — και
τὸ γεῦμα έτελειώσε. Διὰ να είναι κανεὶς
καλὸς φυτοφάγος, δὲν θά ᾗῃ ότι πρέ-
πει να τρώγῃ εις τὸ Ακταῖον bouget-
tes farcies ή croquettes de pomme.
“Αλλως τε αὐτὸ θά καταργώσῃ όλους
τους οικονομικούς λόγους, διότι εις τὸ
Ακταῖον ένα γεῦμα φυτοφαγικόν—τώρα

μάλιστα πού πρέπει να ετοιμασθῆ ιδιαι-
τέρως, —δὲν στοιχίζει ὀλιγώτερον από
κάθε άλλο...

Αὐτὰ λοιπόν λέγουν οι κύριοι φυτο-
φάγοι. Τώρα βέβαια θά μ' έρωτήσετε
τί λέγω κ' εγὼ. Να σῶς εἶπω την αλή-
θειαν, εγὼ δὲν λέγω τίποτε... δηλαδή
δὲν εἰξεύρω τί να ᾗῃ. Εἰς την ζωήν
μου είδα πολλούς ανθρώπους ευτραφεῖς
και υγιεινῶς πού έτρέφοντο αποκλει-
στικῶς με φυτά· και είδα άλλους, έπί-
σης υγιεῖς, πού δὲν έτρωγαν σχεδόν
παρὰ μόνον κρέας. Ναί· αλλά είδα έ-
πίσης και ασθενεῖς από καρκίνους, νε-
φριτίδας, αρθριτίδας, κτλ. οι όποιοι ὄ-
λοι έτρωγαν κρέας· ενῶ ποτέ δὲν μοῦ έ-
τυχε να ιδῶ σοβαρῶς ασθενη κανένα
φυτοφάγον. Φαίνεται λοιπόν ότι ή κατά-
χρησιν τοῦ κρέατος δὲν είναι πάντοτε
καλή· άλλοι άντέχουν εις αὐτήν την
δίαιταν, και άλλοι δὲν άντέχουν. Η κα-
τάχρησιν ὅμως των φυτῶν ποτέ δὲν είναι
κακή, διότι ὄλοι άντέχουν εις αὐτήν. “Ο-
σον δια τους ήθικους και τους οικονο-
μικούς λόγους, μοῦ φαίνεται ότι είναι
ζητήματα μάλλον προσωπικά. “Αλλος
αισθάνεται οίκτον προς τὰ ζῶα, και άλ-
λος νομίζει ότι εἶναιν έπιτήδες δια να
τὰ τρώωμεν. Και καθένας εἰμπορεῖ να
εξοδεύῃ ὅσα θέλῃ δια την τροφήν του,
χωρίς να μάς δώσῃ λογαριασμόν. “Ο,τι
εἰμπορεῖ κάπως να μάς κλωνίσῃ είναι οι
λόγοι της υγιείας. Καθένας βέβαια έχει
καθήκον να κυττάξῃ πρώτα την υγείαν
του! Και αν ή διαίτα των φυτοφάγων
είνε ή πλέον υγιεινή, κανεὶς δὲν έχει
τὸ δικαίωμα να κρεωφαγῆ, διότι είναι τὸ
ἴδιον ὡς ν' αὐτοκτονῇ σιγά-σιγά.

Νομίζω λοιπόν ότι, έως ναποδειχθῆ
τοῦτο μαθηματικῶς και να γίνῃ παρα-
δεκτόν από ὄλον τον κόσμον, δια να εἶ-
μεθα μέσα, πρέπει να κρεωφαγώμεν
ὅσῷ τὸ δυνατόν ὀλιγώτερον και να φυτο-
φαγώμεν ὅσῷ τὸ δυνατόν περισσότερον.

Σῶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΑΝ

ΜΠΕΜΠΕΚΑ ΚΑΙ ΜΠΕΜΠΗΣ
(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'.
ΟΔΟ ΚΑΙ ΑΡΙΣΤΑ

Τρεῖς μήνες μένουں ακόμα δια τὰ
μαθήματα, έως την μελέτην των εξε-
τάσεων. Και ο Μπέμπης είναι ὄλος έν-
νοια.

— Πέτρο, λέγει ο Μπέμπης εις τον
φιλον του, όταν έμειναν μόνοι, εις μίαν
γωνίαν τοῦ κήπου τοῦ σχολείου. “Ωχι,
Πέτρο μου, τί χαρά! αν ήξερες!

“Και, κόκκινος σαν παπαρούνα από
τον ένθουσιασμόν του, τοῦ λέγει την
συμφωνίαν πού έκαιμε με τον πατέρα
του.

Τὰ μάτια τοῦ μικροῦ Αλεξάνδρινου

λάμπουν από την μεγάλην χαράν του.
 — Και λές, Μπέμπη, να τὰ καταφέρνῃς νὰ μὴν κάνῃς καμμιὰ ἀταξία καὶ νὰ παίρνῃς ὄλο καὶ ἄριστα;
 — Νὰ σοῦ πῶ, Πέτρο, λέγει ὁ Μπέμπης· ἂν ἦτανε μονάχα γιὰ μένα, ἴσως δὲν θὰ τὸ κατόρθωνα· ἀλλὰ γιὰ σένα, εἶμαι βέβαιος πῶς θὰ μπορέσω. Καὶ τί ὄρατα ποῦ θὰ περάσωμε τὸ καλοκαίρι, — θὰ τὸ δῆς! Κ' ἡ Μπεμπέκα, ἡ εξαδελφούλά μου, ξέρεις, ποῦ σοῦ ἔλεγα... ἔρχεται κι' αὐτὴ στὴν ἐξοχή μας τὸ καλοκαίρι. Ἡ Μπεμπέκα εἶνε καλὸ κορίτσι, καὶ θὰ παίξῃ μαζί μας. Οἱ τρεῖς μας θὰ γαλοῦμε τὸν κόσμο!... Καὶ, ξέρεις, Πέτρο μου, ἂν μὲ δῆς στὴν τάξι, καὶ πάω νὰ κάνω καμμιὰ ἀνοησία, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβω, σοῦ δίνω τὴν ἀδεια νὰ μὲ τοιμπᾶς ἢ νὰ μοῦ δίνῃς καμμιὰ γροθιά, γιὰ νὰ μαζεύωμαι...

Περὰ ἑνας μῆνας, καὶ ὁ Μπέμπης ἔρχεται τρεχάτος στὴν τραπεζαρία.
 — Πατέρα! ἐπῆρα ἄριστα σ' ἔλα τὰ μαθήματα, καὶ καμμιὰ τιμωρία!

Ὁ πατέρας σφίγγει τὸ χέρι τοῦ Μπέμπη, σὰν νὰ εἶνε μεγάλος ἄνδρας· ἡ μαμμὰ τὸν γλυκοφιλεῖ.

Ὁ Μπέμπης εἶνε εὐχαριστημένος, ὄχι μοναχὰ διότι εἶνε εὐχαριστημένοι μαζί του οἱ γονεῖς, ἀλλὰ καὶ διότι εἶνε εὐχαριστημένος καὶ ὁ Πέτρος, ποῦ δὲν ἔχει μαμμὰ γιὰ νὰ τὸν φιλή, ἀμα παίρνῃ ἄριστα. Ἡ μαμμὰ τοῦ Πέτρου εἶνε μακρυνά, καὶ ὁ Πέτρος δὲν θὰ τὴν ξαναδῆ, παραδῶταν πάρη τὸ ἀπολυτήριόν του.

Τὸν ἄλλο μῆνα, ἄλλα φιλιὰ. Πά- λιν ἄριστα, καὶ καμμιὰ τιμωρία.

— Εἶγε, παιδίμου! λέγει ὁ πατέρας.
 Καὶ ἡ μαμμὰ χαμογελά: — Τὸ ἤξευρα ἐγὼ. Ὁ Μπέμπης καὶ εἶνε ἀγγελος!

Ὁ Μπέμπης συλλογίζεται, ὅτι ἐπὶ τέλους δὲν εἶνε καὶ δύσκολο πρᾶγμα νὰ κάθεται φρόνιμα εἰς τὴν τάξι, νὰ μὴν κρυφομιλῇ μὲ τὸν διπλανό του, νὰ μὴν κάνῃ τρέλλες, νὰ μελετᾷ τὸ μάθημά του. Ἀρκεῖ νὰ θέλῃ κανεὶς καὶ ἔλα αὐτὰ γίνονται μόνον τῶν...

«Εἶνε ἄγγελος...» (Σελ. 340.)

«Εἶμαι καταγοητευμένος, μὰ τὴν ἀλήθειαν, ποῦ κάμνω τὴν γνωριμίαν σας, εὐγενέστατε Τριγωνοκέφαλε Ἐρυθρόδερμε, ἀπήντησεν ὁ κ. Κορνρόζ μὲ καταδεκτικὸν μειδίαμα. Εὐαρεστηθεὶς νὰ λάβετε τὸν κόπον νὰ καθήσετε;»

ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΕΝΟΣ ΙΠΠΟΠΟΤΑΜΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'. (Συνέχεια)

— Φέρε τον ἐδῶ, Μπώμπη, διέταξεν ὁ Βασιλεὺς τῶν Χοιρομηριῶν. Δὲν θὰ δυσανεστηθῶ, ἂν ἰδῶ ἀπὸ κοντὰ ἕνα ἀπ' αὐτοὺς τοὺς ἰθαγενεῖς, διὰ τοὺς ὁποίους λέγουν ὅτι εἶνε τόσοον ὑπερήφανοι καὶ τόσοον μεγαλοπρεπεῖς.

Ὁ Μπώμπης ἐξηφανίσθη καὶ, ἐπειτα ἀπὸ ὀλίγα λεπτά, ἐπέστρεψεν ὁδηγῶν ἕνα ὑψηλόσωμον ἄνδρα, ὁ ὁποῖος εἶχε δυνατοὺς μυῶνας καὶ θαυμάσια μέλη. Μ' ὄλα τὰ ζωηρὰ χρώματα ποῦ ἦτο πασαλειμμένος, τὸ πρόσωπόν του ἐφαίνετο σοβαρὸν καὶ ἐξέφραζε τὴν νοημοσύνην. Εἶχε τὰ μαλλιά του ἀνασηλωμένα εἰς τὴν κορυφὴν τῆς κεφαλῆς του ὡς εἶδος χαιτίης, ποῦ ἀνέμιζεν εἰς τὸν ἀέρα καὶ ἦτο πλεγμένη μὲ πτερά διαφόρων χρωμάτων. Ὁ δερμάτινος χιτῶν του εἶχε ζωὴν ἀπὸ φολιδας φειδιού, ὅπου ἦτο περσιμένος ὁ κεφαλοθαύστης του, δηλαδὴ ὁ κλασικὸς πολεμικὸς πέλεκυς τῆς φυλῆς τους, καὶ ὅπου ἦσαν κρεμασμένα τὸ τοιμποῦκι του καὶ μία δερματίνη θήκη, ἡ ὁποία ὀμοίαζε μὲ καπνοσακκοῦλαν. Ὁ καιμὸς του ἦτο στολισμένος μὲ περιδέραια καμωμένα ἀπὸ νύχια καὶ δόντια μεγάλων σαρκობόρων θηρίων.

Ἦτο ἀληθινὸς Ἐρυθρόδερμος, μὲ τὴν παλαιὰν καὶ πατροπαράδοτον ἰδιουρθεμίαν τοῦ στολισμοῦ του. Μὲ τὴν διαφορὰν μόνον ὅτι εἶχε κρεμασμένον ἀπὸ τὸν ὤμὸν του ἕνα τουφέκι Βίντσενσπερ ὀλως νεωτάτης κατασκευῆς.

Ἐστάθη μίαν στιγμὴν εἰς τὸ κατώφλι καὶ ἠτένισε τοὺς καθήμενους εἰς τὸ τραπέζι μὲ τὰ μεγάλα μαῦρα μάτια του, ποῦ ἐλαμποκοποῦσαν ἀπὸ ζωὴν. Ἐπειτα, ἔκαμε τρία βήματα μέσα εἰς τὴν αἴθουσαν, μὲ ἄκραν μεγαλοπρέπειαν, καὶ χωρὶς νὰ ὑποκλιθῇ, εἶπεν ἀργὰ-ἀργὰ εἰς ἐξαιρετον ἀγγλικὴν γλῶσσαν:

— Ὁ Που-Κόππο-Ουάμπας, ὁ Ἄνεμος ποῦ Περπατεῖ, Μέγας Τριγωνοκέφαλος Ἐρυθρόδερμος ἐκ τῆς ἰνδικῆς φυλῆς τῶν Παιωνήδων, χαιρετίζει τὸν Βασιλέα τῶν Χοιρομηριῶν καὶ τὸν εὐχαριστεῖ, διότι εὐφραστήθη νὰ τὸν δεχθῇ ὑπὸ τὴν σκιάν τῆς στέγης σου, διὰ νὰ τῷ ἐπιτρέψῃ νὰ ὀμιλήσῃ πρὸς τὸν πλοίαρχον Θωμᾶν Στίκ.

— Εἶμαι καταγοητευμένος, μὰ τὴν ἀλήθειαν, ποῦ κάμνω τὴν γνωριμίαν σας, εὐγενέστατε Τριγωνοκέφαλε Ἐρυθρόδερμε, ἀπήντησεν ὁ κ. Κορνρόζ μὲ καταδεκτικὸν μειδίαμα. Εὐαρεστηθεὶς νὰ λάβετε τὸν κόπον νὰ καθήσετε;»

«Ἐνα ὑψηλόσωμον...» (Σελ. 340, στ. β')

— Ὁ πλοίαρχος Θωμᾶς Στίκ ἀγνοεῖ τὴν γλῶσσαν τῶν Λειμώνων! ἀπήντησε. Διότι ὁ Ἄνεμος ποῦ Περπατεῖ δὲν εἶνε οὔτε κύριος οὔτε τζέντλεμαν. Εἶνε ὁ Που-Κόππο-Ουάμπας. Καὶ ἰδοὺ τί τὸν φέρε ἐδῶ. Σήμερον τὸ πρωὶ ἐνῶ ἐπεριδιόβαζεν εἰς τὴν προκομιάν τῆς Νέας Ὁρλεάνης, ὁ Τριγωνοκέφαλος Ἐρυθρόδερμος εἶδεν ἐπάνω εἰς τὴν Μαρινάτην Ρέγγαν—τὴν πιρόγαν ποῦ καπνίζει—ἕνα πύθιον μοναδικάτατον, μὲ τὸ μούτρο βαμμένον μὲ χρώματα πλοῖσια, τέτοιον ποῦ δὲν εἶχαν ἰδῆ ἕως τότε τὰ μάτια του εἰς τὰ βάθη τῶν θαλάσων. Καὶ κατέβη εἰς τὸν Ἄνεμον ποῦ Περπατεῖ ἡ ἰδιοτροπία ν' ἀγοράσῃ αὐτὸν τὸν πύθιον. Ἐρωτήσας τὸν ναύτην ποῦ τοῦ ἔκαμνε περίπατον ἐπάνω εἰς τὴν πιρόγαν ποῦ καπνίζει, ὁ Που-Κόππο-Ουάμπας ἔμαθεν ὅτι ἔπρεπε ν' ἀποταθῇ δι' αὐτὸ πρὸς τὸν πλοίαρχον Θωμᾶν Στίκ, εἰς τὸ φίλον του, τοῦ Βασιλέως τῶν Χοιρομηριῶν. Ἦλθε λοιπὸν νὰ ἐρωτήσῃ τὸν πλοίαρχον τί τιμὴν ἀπαιτεῖ διὰ τὸν πύθιον του.

Ὁ ἀγαθὸς μας λύκος τῆς θαλάσσης ἔτριψε τὰ χέρια του. Ἦτο κατενθουασμένος ποῦ εὗρισκεν ἐπὶ τέλους τὴν εὐκαιρίαν νὰ ξεφορτωθῇ ἐκεῖνον τὸν κα-

τηραμένον μαγδύλλον, τὸν ὁποῖον δὲν ἀγαποῦσε καὶ τὸν ὁποῖον δὲν εἶχε καθάρωσι εἰς τότε νὰ πωλήσῃ δι' ἔλλειψιν ἀγοραστῶν.

Ἀπεκρίθη λοιπὸν μὲ προθυμίαν:

— Μεγάλε Τριγωνοκέφαλε Ἐρυθρόδερμε, ἀφοῦ σὰς ἤρσεν ὁ Αὐγούστος, ἐπιτρέψατε εἰς τὸν πλοίαρχον τῆς πιρόγας ποῦ καπνίζει, νὰ σὰς προσφέρῃ αὐτὸ τὸ ζῶον!

Ὁ ὑπερήφανος ὁμοῦ Παιωνῆς ἔσεισε τὴν κεφαλὴν του. Ἐκτύπησε τὴν μικρὰν σακκοῦλίτσαν, ποῦ ἦτο κρεμασμένη ἀπὸ τὴν ζώνην του καὶ ἦτο, καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα, τίποτε περισσότερο παρακαπνοσακκοῦλα. Καὶ εἶπε:

— Ὁ ἀρχηγὸς τῆς πιρόγας ποῦ καπνίζει εἶνε μεγάλος ἀρχηγός, καὶ ὁ Που-Κόππο-Ουάμπας τὸν εὐγνωμονεῖ διὰ τὴν προσφορὰν του. Ἐχει ὁμοῦ νὰ πληρώσῃ ἔχει μεξικανικὰ τάλληρα εἰς τὸ βαλάντιόν του, καὶ δὲν ζητιανεύει δωρὸν, θέλει νὰ κάμῃ ἀγοραπωλήσιαν. Ποσὸν κάμνει ὁ πιθανός;

— Πάρτε τον γιὰ ἕνα τάλληρον! ἔχαμογέλασεν ὁ πλοίαρχος.

Δὲν εἶνε ἀκριβὸς ὁ ὠρατὸς πύθιον τοῦ πλοίαρχου παρετήρησεν ὁ Ἄνεμος ποῦ Περπατεῖ.

Ἦτο μάλιστα πολὺ εὐθνήος, διότι τὸ μεξικανικὸν τάλληρον δὲν ἀξίζει οὔτε τρία φράγκα σωστά.

Ἐβγαλε τότε ὁ Μέγας Τριγωνοκέφαλος Ἐρυθρόδερμος τὸ τάλληρον ἀπὸ τὴν σακκοῦλάν του καὶ τὸ ἐπέταξεν εἰς τὸν ἀέρα μὲ τὴν ἐπιτηδειότητα, ὥστε αὐτὸ, ἀφοῦ περιεστράφη, ἔπεσεν ἀκριβῶς μέσα εἰς τὸ πιάτο τοῦ πλοίαρχου.

Ἐνῶ δὲ ὁ πλοίαρχος ἔγραφεν, εἰς ἕν φύλλον ἀπὸ τὸ σημειωματάρειόν του, μίαν διαταγὴν πρὸς τὸν ναύκληρον του νὰ παραδώσῃ τὸν πύθιον «πρὸς τὸν κομιστὴν τοῦ παρόντος», ὁ Τζέφ, εἰς τὸν ὁποῖον ἡ κυρία του εἶχε δώσῃ ἕν τῷ μεταξὺ μίαν παραγγελίαν μὲ χαμηλὴν φωνήν, ἐπλησίασε πρὸς τὸν Ἐρυθρόδερμον μὲ ἕνα ἀσημένιον δίσκον, ὅπου εὐρίσκειτο ἕνα ποτηράκι, γεμάτῳ μὲ ἐξαιρετικὸν κονιάκ. Καὶ ἡ σύζυγος τοῦ Βασιλέως τῶν Χοιρομηριῶν, μὲ τὸ θακτικώτατον τῶν μειδισμάτων της, εἶπεν εἰς τὸν Που-Κόππο-Ουάμπαν:

— Ὁ Ἄνεμος δὲν κάθεται, εἰν' ἀλήθεια, πίνει ὁμοῦ συχνὰ τὴν Βροχὴν. Ὁ Ἄνεμος ποῦ Περπατεῖ δὲν θὰ κάμῃ εἰς τὴν Βασιλέα τῶν Χοιρομηριῶν τὴν τιμὴν νὰ πῆ μαζί του; Γνωρίζω ὅτι οἱ Ἰνδοὶ δὲν ἐχθρεύονται τὸ νερὸ ποῦ καίει.

Ἡ προσφορὰ αὐτὴ ἐφάνη ὅτι ἐπρο-

ξένησεν εἰς τὸν Ἐρυθρόδερμον πολλὴν στενοχωρίαν. Ἐσοῦφε τὴν κεφαλὴν του, ἐτραβήχθη ὀλίγον ὀπίσω, καὶ ἀπήντησε μὲ θλιβερὸν τόνον:

— Ὁ Μέγας Τριγωνοκέφαλος Ἐρυθρόδερμος δὲν θὰ ἠμπορέσῃ νὰ συγκρούσῃ τὸ ποτήρι του μὲ τὸ ποτήρι ἐνὸς Λευκοῦ παρὰ τὴν ἡμέραν ποῦ οἱ Λευκοὶ θὰ τοῦ ἀποδώσουν τὰ ἀπέραντα δάση ποῦ ἐπῆραν ἀπὸ τοὺς προγόνους του... Ἐως τότε ὁ Ἄνεμος ποῦ Περπατεῖ θὰ ἐνθυμηταὶ τὰς ἀδικίας καὶ θὰ εὕρισκεται, ἀπέναντι τῶν Λευκῶν ποῦ ἤλθαν ἀπὸ τὴν Ἀνατολήν, ἐπὶ ποδὸς πολέμου!

Ἐπρόσθεσεν ὁμοῦ ἀμέσως, μὲ θλιμμένον μειδίαμα, μὲ τὸ ὁποῖον ἐφαίνετο ὅτι ἐσπευδε νὰ ἐξαλείψῃ τὴν κακὴν ἐντύπωσιν τῶν λόγων του:

— Μόλαταῦτα ὁ Ἄνεμος ποῦ Περπατεῖ, ἐνῶ δὲν λησμονεῖ τὰς πρόσβολάς, δὲν λησμονεῖ ὁμοῦ καὶ τὰς καλωσύνας. Ποτέ λοιπὸν δὲν θὰ λησμονήσῃ τὰ λόγια τῆς καλῆς ὑποδοχῆς, ποῦ τοῦ εἶπαν ὑπὸ τὴν στέγην τοῦ Βασιλέως τῶν Χοιρομηριῶν, οὔτε τὴν ἐρασίαν φιλοξενίαν τῆς Βασιλισσῆς, ἡ ὁποία εἰμπορεῖ νὰ ὀνομασθῇ Χιόνιον χρυσοῦμένο ποῦ

πετᾷ, γιὰτὶ τόσοον εἶνε ξανθὴ καὶ λευκὴ!

Ἡ κυρία Τζίννη ἐκοκκίνισε μὲ αὐτὴν τὴν εἰλοφρόνησιν, τὴν ἐντελῶς ἐρυθρόδερμικὴν. Ἀλλὰ ὁ Τζέφ, ὁ ὁποῖος, ἀκίνητος καὶ ἀκαμptos, ἐκρατοῦσε διαρκῶς τὸν δίσκον του, ἔσεισε τὴν κεφαλὴν μὲ ἕνα ἀναστεναγμὸν, ἐκτύπησε τὸ ποτήρι καὶ ἠρώτησε:

— Ὁ Μέγας Τριγωνοκέφαλος ποῦ περπατεῖ ὀλομόναχος εὐαρεστεῖται νὰ μοῦ ἐπιτρέψῃ μίαν ἀπλὴν παρατήρησιν;

Ὁ Που-Κόππο-Ουάμπας ἐγύρισε καὶ ἐκτύπησε μὲ περιέργειαν τὸν ἄνθρωπον μὲ τὴν οἰκοστολήν, ποῦ εἶχε κόκκινες φαβορίτες καὶ ὀμλοῦσε χωρὶς νὰ κινήθῃ οὕτως εἰπεῖν οὔτε μῦθον τοῦ προσώπου του.

— Τζέφ! ἀνεβόησεν ἡ κυρία Τζίννη, σοῦ ἀπαγορεύω...

Ἦδη ὁμοῦ ὁ Ἰνδὸς ἀρχηγὸς εἶχε ἀκκουμήσῃ τὸ χέρι του εἰς τὸν ὤμον τοῦ Τζέφ, καὶ τοῦ ἔλεγε μὲ πολλὴν καταδεκτικώτητα:

— Εἶπέ ὅτι, ἔχεις νὰ εἰπῆς, λευκὲ ἄνθρωπε χρυσοφορμένε, ποῦ ἔχεις τὴν ἀκαμψίαν φυλιάνου ἀγάλματος καὶ ἐπάνω στὰ μάγουλά σου πτερυγία καρχαρία φλογερώτερα καὶ ἀπὸ τὴν φλόγα ποῦ

ἀνάβουν ἐδῶ τὰ ρόδινα ἠλιοβασιλέμματα!

— Μεγάλη κημὴ μου ἀπήντησεν ὁ Τζέφ. Ἀὐτὸν γιὰτὶ Λοιπὸν, ὁ ἀνθρώπος μὲ τὰ πτερυγία τοῦ ἔχει καὶ αὐτὸς ἕνας μεγάλος Τζέφ, δηλαδὴ ἀρχηγός, ἔχει τὴν τόλμην νὰ νομίζῃ ὅτι ὁ Μέγας Ἀρχηγὸς μὲ τὴν περροῦκάν ποῦ εἶνε καμωμένη ἀπὸ στερὰ μαῦρων κοκκόρων, ἔχει μεγάλο ἄδικον ποῦ δὲν πίνει αὐτὸ τὸ ποτήρι μὲ τὸ κονιάκ!

— Καὶ διατὶ ἔχει ἄδικον; ἠρώτησε γελαστός ὁ Ἰνδός, τὸν ὁποῖον διεσκέδαζεν ἐκεῖνος ὁ ὑπηρέτης.

Ὁ Ἄγγλος ἀπεκρίθη φλεγματικώτατα:

— Διότι δὲν εὕρισκε κανεὶς καθε μῆρα νὰ πῆ κονιάκ σὰν αὐτὸ... καὶ νὰ πᾶρ' ἡ ὀργή! ἀφοῦ ὁ Ἄνεμος ποῦ δὲν θέλει νὰ καθήσῃ, δὲν θέλει οὔτε νὰ πῆ αὐτὸ τὸ θεσπέσιον κονιάκ, ἀναγκάζομαι ἐγὼ νὰ...

Καὶ δὲν ἀπετελείωσε τὴν φράσιν του. Ἦρπασε τὸ ποτηράκι καὶ τὸ ἀδειασε μονορροῦφι. Ἐπειτὰ ἐπλατάγισε τὴν γλῶσσάν του, καὶ εἶπε:

— Στὴν ὑγείᾳ σου, Μεγάλε Κυνοκέφαλε!

Ἐκαμε στροφήν, καὶ ἀπεμακρύνθη πρὸς τὸ βάθος τῆς τραπεζαρίας, ἐνῶ ἡ κυρία Σούμανων, ὁ πλοίαρχος Στίκ, ὁ Βασιλεὺς τῶν Χοιρομηριῶν, ὁ κ. Πλώμπ καὶ τὰ παιδιά, δὲν ἤξευραν πῶς νὰ κρατήσουν τὰ πινυμένα γέλια τῶν Μόνη ἢ κυρία Τζίννη δὲν ἐγελοῦσε. Τὸ

«Τὸ ἐπέταξεν εἰς τὸν ἀέρα μὲ τὴν ἐπιτηδειότητα...» (Σελ. 341, στ. α')

αὐστηρὸν βλέμμα τῆς παρηκολούθησε τὸν Τζέφ. Κατόπι, στρεφομένη πρὸς τὸν Ἐρυθρόδερμον:

— Ὁ Ἄνεμος ποῦ Περπατεῖ θὰ συγχωρήσῃ βέβαια τὸν ὑπερόβολικὸν ζήλον αὐτοῦ τοῦ ὑπηρέτου. Εἶνε κτήνος, ἀλλὰ κἀκεὶς δὲν εἶνε.

— Μεγάλη κημὴ μου! ἐφώνησεν ὁ Τζέφ ἀπὸ τὸ βάθος τῆς αὐθουσης. Εὐχαριστῶ πολύ.

Ἐν τῷ μεταξύ, ὁ πλοίαρχος Στίκ

είχε γράψη την σημείωσιν. Την έδωκεν εις τον Έρυθρόδερμον και τῷ εξήγησε ότι δεν είχε παρά να την έγχειρισθῆ εἰς ένα ολονδήποτε καύτην τῆς Μαρινάτης Ρέγγας, διὰ νὰ παραλάβῃ τὸν μανδρίλλον Αἰθουστον.

Ὁ Μέγας Τριγωνοκέφαλος Έρυθρόδερμος ἠγχαρίστησεν, ἔχωσε τὴν σημείωσιν εἰς τὴν ζώνην του καί, με τὴν δεξιάν του ὑψηλά, εἶπε με ἐν εἶδος ἐπισημότητος:

— Εἶθε τὸ Μέγα Πνεῦμα ν' ἀπλόγη τὸν δρόμον τῆς εὐτυχίας διὰ νὰ παταῖν τὰ πόδια των ὁ Βασιλεὺς τῶν Χαιρομηρίων, τὸ Χρυσωμένο Χιόνι τοῦ πετᾶ, ὁ

«Κατεβρόχιζα μισὴν δωδεκάδα μπισκόττα.» (Σελ. 342, στ. α'.)

Ἀρχηγὸς τῆς κίρογας τοῦ καπιζέι, ἡ οἰκογενεῖά των, τὰ παιδιὰ των, οἱ φίλοι των καὶ οἱ δοῦλοί των — μέχρι δεκάτης ἐβδόμης γενεᾶς!

Καὶ ἀνεχώρησε μεγαλοπρεπῆς καὶ ἀγέρωχος.

Φαντάζεσθε πλέον τὰ σχόλια τοῦ ἔργου εἰς τὸ τραπέζι δι' αὐτὴν τὴν ἀπροσδοκῆτον ἐπίσκεψιν. Ὅλοι ἐκ συμπαινοῦ οἱ συνδαιτυμόνες εὐρήκαν συμπαινοκώτατον ἐκείνον τὸν Μέγαν Τριγωνοκέφαλον Έρυθρόδερμον ὁ πλοίαρχος Στίκ, ὁ ὁποῖος ἐγνώριζε καλὰ τοὺς Ἰνδοὺς, διηγήθη δι' αὐτοὺς πολλὰ ἐνδιαφέροντα πράγματα, ἐπλεξε τὰ ἐγκώμιον τῆς ἐντιμότητος, τῆς ὑπερφηφείας καὶ τῆς ἀνδρείας των. Ἐπειτα ἔπιαν συμπάνιαν ὑπὲρ τοῦ προσεχοῦς θριάμβου τοῦ κ. Πλώμπ με τὴν Νεροσαίταν του. . .

Καὶ ἐγώ, ἐνῶ κατεβρόχιζα μισὴν δωδεκάδα μπισκόττα, τὰ ὁποῖα ἡ κυρία Τζίννη ἔδουτοῦσεν εἰς τὴν σαμπάνιαν πρὶν μοῦ τὰ βάλῃ εἰς τὸ στόμα, ἐφώνασα κ' ἐγὼ ἐν ἡ δύο σιγώφωνα οὖρα, πρὸς τιμὴν τοῦ σοφοῦ μηχανικοῦ. Αὐτὸς ὁ διαβολάνθρωπος εἶχε τὴν φωνὴν μέσα του, ὥστε κατῶρθε νὰ ἐνθουσιάζῃ ὅλον τὸν κόσμον — καὶ τοὺς ἵπποποτάμους ἀκόμη!

(Ἐπεται συνέχεια)

ΚΙΜΩΝ ΑΙΚΙΔΗΣ

(Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Γ. Τσεζιῶ.)

ΤΑ ΑΛΟΓΑ ΤΟΥ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟΥ

Ὁ Γιῶργος εἶνε ἔκτω ἔτων. Εἶνε ἐνα νόστιμο ἀγοράκι, με ροζοκόκκινα μάγουλα καὶ ξανθὰ μαλλιά, ποῦ παίρνει ὅλα τὰ βραβεῖα εἰς τὸ σχολεῖον, διότι εἶνε ἐπιμελέστατος μαθητῆς. Ἀργότερα, ὅταν μεγαλώσῃ, θὰ πᾶῃ εἰς τὸ πολυτεχνεῖον καὶ θὰ γίνῃ μηχανικός. Καὶ φαίνεται ἀπὸ τώρα ὅτι ἔχει μεγάλην κλίσιν εἰς τὴν μηχανικὴν, διότι ὅλα του τὰ παιχνίδια εἶνε με μηχανές: βαποράκια, σίδι, ρόδρομοι, πυροσβέστες, μύλοι ποῦ ἀλέθουν ἄμμο, τριτογράφει, καὶ μία ἀτμομηχανὴ ἀκόμη ποῦ δουλεύει με σπῆρο τοῦ καμινέτου.

Ὁ πατέρας τοῦ Γιῶργου ἔχει ἀγοράσῃ τώρα τελευταία ἐνα μεγαλοπρεπέστατον αὐτοκίνητον, με τὸ ὅσοτον πηγαίνουν περίπατον, καὶ κάθε Κυριακὴν κάμνουν ἐκδρομὰς, ὅλη ἡ οἰκογενεῖα, εἰς τὴν ἐξοχὴν.

Ὁ Γιῶργος εἶνε κατενθουσιασμένος, διότι με τὸ αὐτοκίνητον τρέχει κανεὶς γρηγορώτερα παρὰ με τὸ ἀμάξι. Δι' αὐτὸ, περιφρονεῖ τώρα τὸ ἄλογο, καὶ χθὲς ἀκόμα, εἰς τὴν Ζωολογίαν, ὅταν ἐδῆκε νὰ πῆ μάθημα, ἀντὶ ν' ἀρχίσῃ με τὴν φράσιν: «Ὁ ἵππος εἶνε ἡ εὐγενεστέρα τῶν κατακτῆσεων τοῦ ἀνθρώπου», αὐτὸς ἐτροποποίησε τὸ κείμενον τοῦ βιβλίου καὶ εἶπε:

— Ἡ εὐγενεστέρα τῶν κατακτῆσεων τοῦ ἀνθρώπου εἶνε τὸ αὐτοκίνητον!

Αὐτὴ ὅμως ἡ τροποποίησις τὸν ἔκαμε νὰ πάρῃ, διὰ πρώτην φοράν εἰς τὴν ζωὴν του, κακὸν βαθμόν· διότι δεν πρέπει νὰ κάμνῃ κανεὶς ἀστεῖα με τὰ μαθήματά του.

Λοιπὸν ὁ Γιῶργος λατρεύει τὸ αὐτοκίνητον τοῦ πατέρα του· ἐνα μόνον πράγμα τὸν ἀνησυχεῖ: διὰτὶ ὁ πατέρας του νὰ πῆ ὅτι τὸ αὐτοκίνητον αὐτὸ εἶνε αὐτοκίνητον τριάντα ἵππων; Ἐχει λοιπὸν τριάντα ἄλογα τὸ αὐτοκίνητον; Δεν εἶνε παράξενον, ἀφοῦ τρέχει τόσο γρήγορα!... Ποῦ εἶνε ὅμως αὐτὰ τὰ ἄλογα; Θὰ εἶνε ἴσως πολλὰ μικρά, ἀφοῦ κανένας δεν τὰ βλέπει!

Καὶ εἶνε ἡμέρες τώρα, ποῦ ὁ Γιῶργος βασανίζεται με αὐτὸ τὸ αἰνίγμα, καὶ δεν εὐρίσκει τὴν λύσιν.

Ἀκριβῶς, ἐκείνου τὸ πρωί, ὁ Γιῶργος ἐνῶ ἐπαιξε εἰς τὴν αὐλὴν με μίαν μηχανικὴν πεταλοῦσαν, βλέπει μισοανοιγμένην τὴν θύραν τῆς ἀποθήκης, ἔπου φυλάγουν τὸ αὐτοκίνητον. Πλησιάζει καὶ βλέπει ὅτι τὸ αὐτοκίνητον εἶνε μόνον του, ὁ ὁδηγὸς του λείπει.

Τί καλά!... Αὐτὴν τὴν εὐκαιρίαν ἐζητοῦσεν ὁ Γιῶργος.

— Γιὰ νὰ δοῦμε τώρα, ποῦ εἶνε αὐτὰ τὰ τριάντα ἄλογα!

Εἰς τὴν ἀρχὴν, μόλις τολμᾶ νὰ ἐγγίσῃ τὸ αὐτοκίνητον, διότι ὁ πατέρας

του πάντοτε τὸν ἔκαμε προσεκτικόν, νὰ μὴν τύχῃ καὶ πλησιάσῃ εἰς αὐτό, παρὰ ὅταν ὁ πατέρας του εἶνε παρών, καὶ ἰδίως νὰ μὴν ἀνεβῆ εἰς αὐτὸ ὀλομόναχος. Αἱ φρόνιμοι αὐταὶ συστάσεις ἐπανέρχονται αὐτὴν τὴν στιγμήν εἰς τὴν μνήμην τοῦ Γιῶργου, ὁ ὁποῖος δεν τολμᾶ νὰ τὰς παρακούσῃ· εἶνε μάλιστα ἔτοιμος νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν ἀποθήκην καὶ νὰ παραιτηθῆ ἀπὸ τὸ σχέδιόν του. Ἀλλὰ ἡ περιέργειά του γρήγορα νικᾷ, καὶ νὰ τὸς ὁ μικρὸς κατεργαράκος, ποῦ ἀναβαίνει εἰς τὸ αὐτοκίνητον.

Σηκώνει τὰ μαξιλάρια, ἀνοίγει τὸ κασσόνι τῆς ἀμάξης· καὶ δεν εὐρίσκει τίποτε ἄλλο, παρὰ μίαν καλαιάν πίπταν καὶ ἐνα πακέτο καπνῷ.

Κάτω ἀπὸ τὰ καθίσματα εἶνε κατὶ κρυφῶνες. Ψάχνει ἐκεῖ μέσα, καὶ δεν εὐρίσκει παρὰ κατὶ ἀσήμαντα πράγματα, τοιμηπίδες, τανάλιες, κατσαβίδια, ἐνα σφυρί, κατὶ σωλῆνες, κομμάτια μολύβι καὶ σίδερα.

Ποῦ εἶνε λοιπὸν τὰ τριάντα ἄλογα;

Καὶ ὁ μικρὸς, χωρὶς ν' ἀπελπισθῆ, ἐξακολουθεῖ νὰ ψάχνῃ. Νὰ τοῖς τώρα ποῦ σκύβει κάτω ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητον, διὰ νὰ ἰδῆ μὴ τυχὸν τὰ ἄλογα καὶ ζητεῖ εἶνε κρυμμένα ἀπὸ κάτω. Ἀλλὰ ὁ μικρὸς περιεργὸς δεν βλέπει ἐκεῖ παρὰ ἔλατῆρια, σίδερα, ἀλυσίδες, τροχοὺς με δόντια καὶ χωρὶς δόντια, ποῦ εἶνε μπερδευμένα μάλליα-κουδάρια, — ἀλλὰ οὐτε ἵππους ἀπὸ ἄλογο.

— Οὐ! ἐδῶ δεν εἶνε! μουρμουρίζει ὁ Γιῶργος ἀπογοητευμένος. Μὰ ποῦ νὰ εἶνε ἐπὶ τέλους; Ἀ! νὰ, ἐδῶ θὰ εἶνε! Ἐδῶ ἐμπρὸς στοῦ ἀμάξι, ὅπου γίνεταί τὸση φασαρία, τὴν στιγμήν ποῦ παίρνει δρόμο τὸ αὐτοκίνητον. Ἐδῶ βέβαια θὰ εἶνε ὁ σταυλὸς!

Ὁ Γιῶργος φωνάζει τὸν Θανασάκη, τὸ παιδί τῆς γειτονίτσας, καὶ οἱ δύο μικροὶ βάζουν μαζί τὰ δυνατὰ των καὶ κατορθώνουν ν' ἀνοίξουν τὸ καπάκι τοῦ καπινοῦ· ἀλλὰ ἀμέσως τραβιῶνται πίσω κατατρομαγμένοι.

— Φεῖδια! φωνάζει ὁ Γιῶργος.

— Ναι, φεῖδια! ἐπιβεβαιώνει ὁ Θανασάκης.

— Λές νὰ μᾶς δαγκάσουν; ἐρωτᾷ ὁ Γιῶργος.

— Δεν ἴστευῶ... δεν σαλεύουνε!

Τότε, οἱ δύο μικροὶ πλησιάζουν καὶ τὰ ἐγγίζουν.

Τὰ φεῖδια εἶνε καμωμένα ἀπὸ ορείχαλκον.

— Δεν εἶνε ἄλογα, λέγει ὁ Γιῶργος.

— Δεν εἶνε φεῖδια, ἀπαντᾷ ὁ Θανασάκης.

— Τότε, θὰ εἶνε μηχανὴ αὐτοῖ ἀποφαίνεται ὁ Γιῶργος.

Αὐτὴν τὴν στιγμήν, προφθάνει ὁ πα-

τέρας τοῦ Γιῶργου, καί, με μεγάλην του ἀπορίαν, βλέπει τὰ δύο ἀγοράκια, ποῦ ξεβιδώνουν τὸ αὐτοκίνητον.

— Αἱ; τί εἶνε αὐτὰ; τί κάμνεν· ἐκεῖ; — Ἐξητοῦσα νὰ βροῦ τὰ τριάντα ἄλογα τοῦ αὐτοκινήτου, ἀπαντᾷ δειλά, δειλά ὁ Γιῶργος, ἐνῶ ὁ Θανασάκης τὸ βάζει στὰ πόδια.

Καὶ τότε ὁ πατέρας, χωρὶς νὰ θυμῶσῃ καὶ νὰ τὸν τιμωρήσῃ, κάθεται καὶ ἐξηγεῖ εἰς τὸν Γιῶργον ὅτι ἡ κινήτηρος δύναμις, ἡ ὁποῖα κάμνει τὰ αὐτοκίνητα καὶ τρέχουν, λογαριάζεται με ἵππους, ὅπως ἡ δύναμις τῶν ἀτμομηχανῶν, καὶ ὅτι οἱ ἵπποι αὐτοῖ δεν εἶνε ἄλογα με τὰ πόδια καὶ κεφάλια, ἀλλὰ ἀπλῶς μέτρα, ὅπως οἱ πήχεις, αἱ ὀκάδες καὶ τὰ ἄλλα μέτρα καὶ σταθμά...

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ
(Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Πιέρου Μαζ.)

ΟΛΙΓ' ΑΠ' ΟΛΑ

Σοφίτες διὰ χελιδόνια:

Εἰς τὸ Παρίσι ἐνας πλοῦσιος κύριος, ὁ κ. Ζάκ, ὁ ὁποῖος ἀγαπᾷ πολλὰ τὰ χελιδόνια, εἶδεν διὰ τὰ μαγκόπαιδα πολλὰς φορές χαλινοὺς τῆς φωλιτῆς των, χωρὶς νὰ συλλογίζονται τὴν ἀκαρίαν τοῦ κάμνον. Καὶ διὰ νὰ προστατεύσῃ τὰ ἀγαπημένα του χελιδόνια, ὁ κ. Ζάκ ἔχει ἐνοικίασει εἰς διαφόρους σοκουίεσ τῆς γαλλικῆς πρωτεύουσῆς καμινὰ πενηνταριά σοφίτες ὀφηλῶν σπιτιῶν. Ἀφίνει τὰ παρὰθῦρα τῶν ὀφηλῶν, ἔσον καὶ τὰ χελιδόνια μένον εἰς τὴν Γαλλίαν. Πουγα λοιπὸν καὶ χωρὶς νὰ τὰ πειράξῃ κανεὶς, πηγαίνουν ἐκεῖ τὰ χελιδόνια καὶ κτιζοὺν τῆς φωλιτῆς των. Ὁ κ. Ζάκ πηγαίνει καθημερινῶς καὶ τὰ ἐπισκέπτεται διὰ νὰ ἰδῆ μῆπως τοὺς λείπει τίποτε. Καὶ ὅταν χερμακῆσῃ, ὁ προστάτης τῶν χελιδονίων συνοδεύει τὰ ἀποδημητικὰ του πουλιὰ ἔως τὰ παράλια τῆς Νικαίας, ἔπου περνᾷ τὸν χειμῶνά του καὶ τὰ περμένει νὰ ἐπανέλθουν ἀπὸ τὴν Ἀφρικήν, διὰ νὰ ἐπιστρέψῃ μαζί των τὴν ἄνοιξιν εἰς τὸ Παρίσι.

Ὁ μικρότερος δικηγόρος:

Ὁ μικρότερος δικηγόρος τοῦ κόσμου εἶνε μόλις ἔκτω ἔτων, καὶ φυσικὰ, Ἀμερικανός, ἀεὶ εἰς τὴν Ἀμερικὴν γίνονται αὐτὰ τὰ παράδοξα.

Ἀέτατος Βύρων Γλῶβερτ καὶ εἶνε υἱὸς ἐνὸς ἀκαστοῦ τῆς πολιτείας Κάνσας. Ὁ μικρὸς Βύρων ἔδωκεν ἔξετάσεις δικηγορικὰς ἐνώπιον τοῦ ἀνωτάτου δικαστηρίου τῆς Τοπέκας με τὴν ἐπιτυχίαν, ὥστε ἐγενε δεκτικὸς πρῶτος καὶ μετ' ἐπαίνων. Καὶ δεν ἦτο παρὰ ἐπὶ τὸν μόνον ἔτων.

Ἐν τοῦτοις ἡ ἔξελικτικὴ ἐπιτραπὴ ἔθεσεν ἐνα θρον, ὅταν τοῦ ἔδοκε τὸ διπλωμα: Νὰ μὴ ἔχῃ τὸ δικαίωμα νὰ ἐξασκῇ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ δικηγόρου πρὶν γίνῃ εἰκοσι ἐνὸς ἔτων. Ἐως τότε ὅμως ὁ μικρὸς Βύρων ἴσως προσέβη νὰ καταλάβῃ καμμιαν ἐξῆραν κατῆγορὸν εἰς τὸ Πανεπιστήμιον!

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Μαμμά: — Πῶς, νησιτικὴ ἔφαγες μήλα

Πρῶτ' πρωί, καλὴ Μαρία;

Μαρία: — Τί νησιτικὴ, καλὴ μαμμά μου;

Πρῶτ' εἶχα φᾶν ἄλλα τρία!

Ἐπίσης ἐπὶ τῆς Ἑλληνικῆς Θεοσταθέλλας [ΕΕΕ]

Γονεῖς καὶ κηδεμόνες!

Ἀσφαλίσαιε τὴν ζωὴν τῶν παιδῶν καὶ τὸ μέλλον των τέκνων σας εἰς τὴν μεγάλην ἀσφαλιστικὴν ἐταιρίαν

“ΡΩΣΣΙΑ”

Ἀσφαλίσαιε: Ζωῆς, προικοδοτήσεων, πυρῆς, δυστυχημάτων, μεταφορῶν, θανάτων ὅλων.

Ἐνοικίασθημα ἐν Ἀθήναις Ὁδὸς Σταδίου 21

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

ΣΥΓΤΑΞΕΙΣ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΤΩΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ

24 — Ἡ Ἀδελφὸς τοῦ Βερμίου μοῦ συνηστᾷ σήμερον θερμότητα ἐνα πτωχὸν παιδί ἀπὸ τὴν Νάουσα τῆς Μακεδονίας, ὀρφανὸν ἀπὸ μητέρα καὶ πατέρα, ποῦ ἔχει μεγάλην ἐπιθυμίαν νὰ γίνῃ συνδρομητῆς μου. Ἐλπίζω ὅτι κάποιος θὰ τὸ ἐγγράψῃ καὶ αὐτό.

Ὁ Βίκτωρ Οὐγγῶ [ΕΕ] ἐνέγραφε διὰ δύο μῆνας τὸ ὑπ' ἀριθ. 19 συνηστῆν ἔπειρον παιδίων τοῦ Πειραιῶς. Ἐγὼ εἰς τὸν Βίκτωρα Οὐγγῶ.

Κατενθουσιασμένοι εἶνε οἱ φίλοι μου με τὸ προηγούμενον διπλοῦν φυλλάδιον τῆς 22ας Κυριακῆς. Ἐγγέλασαν πολλὸ με τὸ πνεῦμα τοῦ Ἀναγνῶστη, με τὰς γελοιογραφίας τοῦ Ἰπὸς Πατριδῆος, Ἰπὸς τῆς Ἐλευθερίας, Ἀλέξρον τοῦ Ἀπεῖρου κτλ. ποῦ τὰς ἐπέτυχε τόσο ὁ κ. Βούτσης, ἐθαύρασαν τὰς ὀφθαλμοὺς ἀπαντήσεις καὶ ἐν γένει ἔμειναν, καθὼς μοῦ γράφουν ὅσοι καταγοητευμένοι. Χαίρω πολλὸ δι' αὐτὸ καὶ ἐγχομαι: ἡ 23ῃ Κυριακὴ νὰ εἶνε ἀκόμη καλλιτέρα.

Καὶ ἰσα-ἰσα ποῦ κατὶ ἔγω με σὰς εἶπῶ: Ἡ 23ῃ Κυριακὴ θὰ δημοσιευθῆ εἰς ἐν των τελευταίων φυλλῶν τοῦ Νοεμβρίου. Ἡ προθεσμία πρὸς ἀποστολὴν ἀπαντήσεων λήγει τὴν 31 Ὀκτωβρίου. Ὅστε δεν ἔχω καὶρόν διὰ τὴν κρίσιν παρὰ μόνον 15—20 ἡμέρας. Πρέπει λοιπὸν ν' ἀρχίσω τὴν ἐργασίαν εὐθὺς ἀμα λήξῃ ἡ προθεσμία, ἐπομένως καμμία ἀπάντησις δεν θὰ ληφθῆ ὑπ' ὄψει ἐν φθῆσθ μετὰ τὴν 31 Ὀκτωβρίου. Θὰ σὰς παρακαλέσω μάλιστα νὰ τὰς στείλετε ὅσον εἰμπορεῖτε ἐνωρίτερα.

Σχετικῶς με τὸ φυλλάδιον τὸ περιέχον τὴν Κυριακὴν καὶ με τὴν ἀνοπομονησίαν ποῦ τὸ ἐπερίμεναν οἱ τόσο ἐνδιαφερόμενοι, συνέβη κ' ἐν νοσημιῶν ἐπεισοδίων, τὸ ὁποῖον μοῦ διηγοῦνται σήμερον ὁ Ἕλληνας Σημαιοφόρος, τὸ Ἐσθὸν Διαβολάκι, ὁ Δικηγόρος τῆς Νεολαίας καὶ ὁ Δικηγόρος τῶν Συνδρομητῶν. Δεν ἔχω τόπον νὰ σὰς τὸ διηγηθῶ ἐδῶ, ἀλλ' ἀρκεῖ νὰ μᾶτε ὅτι τὴν ἐπαθε ὁ Βωμὸς τῆς Ἐλευθερίας. Ρωτῆσάτε τον καὶ θὰ σὰς τὰ πῆ.

Πρόσεξε, Ἐσμεράλδα, νὰ μὴ ἔξια; ἀπὸ τὸ σῆμά σου καὶ διὰ τρίτην φοράν, διότι δεν θὰ τὸ βαρκοῦρη! Μόνη σου ἐξωγαριεῖς ἐκείνη τὴ ἔρανοῦλα στὸ γράμμα σου; Εἶπα! Καὶ ἡ περιγραφή τῆς ἐκδρομῆς σας ὄφρα. Πολλὰ χαίρετισματα ὅταν γράψῃς σὴν Ἑλληνικὴν Τριητή.

Τὴν 12ῃ διατριπία εἶνε αὐτὴ, Ζωηρόν Φῶς, νὰ γράψῃς δύο-δύο τῆς ἀραβῆς τῆς ἐπιστολῆς σου; Στὴν ἀρχὴ ἐνόμισα ὅτι ἦτο ἔμμετρος, ἐνα ποιημὰ ἀπὸ διαιτήγα. . . Εἶσαι καλὸν ἀξέπαινον ποῦ διατηρεῖς εἰς τὴν καλὴν κατάστασιν τοὺς τόμους μου. Ὅλοι, βλέπει, δεν τοὺς προσέχουν ἔτσι!

Ἦγῶ ὑπ' ὄψει μου καὶ τὰς δύο ὄφρα εἰς ἐπιστολάς σου, Λευκοκόμωτα Αἰγαλέ. Εἰς

τὴν ἀπάντησιν μου ἐκείνην ἐνοουσα κατὶ ἰδικᾶ σου Παιδί. Πνεύματα, ποῦ δεν ἦσαν διόλου καλὰ. Τὰ σημερινὰ εἶνε κατὰς καλλιτέρα.

Εἶδες βέβαια τὸ ψευδώνυμόν σου, Ἀλέξρον τῶν Ἀρθῶν. Ναι, τώρα εἶσαι τελεία συνδρομητῆς! δεν λείπει ἄλλο, παρὰ νὰ μοῦ γράψῃς συχνά.

Φλογέρα τοῦ Βοσκοῦ, ὁ εὐχαριστῶ διὰ τὴν εὐγενὴ προσφορὰν σου, ἡ ὁποῖα ἐν καιρῷ θὰ χρησιμοποιοιθῆ. Ἄν δεν ἐξεσπῶσας ὡς τώρα δεν περᾶζει; εἰμπορεῖς νὰ ἐξεσπῶσας ἀργότερα.

Τὸς πολλὰ, Ἀναστάθιος Καρδία! Τότε εἶσαι δικαιολογημένη ποῦ δεν μοῦ ἔγραψες. Ἄς ἐλπίζω ὅτι δεν θὰ ἐπαναληφθῆ ἡ συρροὴ των ἐμποδίων, καὶ ὅτι προκρίτων δεν θὰ ἀτάφηνε στὴ μέση. Τώρα μάλιστα ποῦ ἐπέρασε καὶ ἡ ἔξασθ.

Τὴ δυστύχημα! Ἡ ἀγαπητὴ μας φίλη Ἄννα Π. Κομποκρίον, ἡ τόσο γνωστὴ εἰς τὸν κύκλον μας, ὡς Νεραῖδα των Ἀγροφῶν, δεν ὑπάρχει πλέον εἰς τὴν ζωὴν! Ἀπέθανεν ἡ δυστυχῆς, κατόπιν ἀσθενείας ὀλίγων ἡμερῶν. Τὰ ἐγκάρδια συλλυπητήρια μοῦ πρὸς τὸν ἀκαρηγόρητον ἀδελφόν τῆς.

Ὁφθαλμοὶ ἐπιστολῆς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα καὶ οἱ ἐξῆς: Μέγας Κωνσταντῖνος, Ἀντόνομος, Ἀγκυρα τῆς Σωτηρίας, Ἀρχοντοπούλα των Ἀεσκῶν Ὁρέων, Ἐνθουσιᾶδης Ἑλλην, Ἐμπνευσμένος Μουσικός, Ἐαρινὴ Ἐσπέρα, Γλυκία Ἑλλάς καὶ Ὀνειροπόλος τῆς Δόξης.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Ὅδεν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνεγνωσται ἐν δεν συνοδευεται ἐκὸ τοῦ δικαιώματος (φρ. 1.) Τὰ ἐγκρίμενα ἢ ἀνεγνωσμένα ἴσχυουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1906. Ὅσα συνοδευονται ἀπὸ α, ἀνεγνωρὸν εἰς ἀπόφα, καὶ ὅσα ἀπὸ κ, εἰς κορίτσια.]

Ἡ ψευδώνυμα Χάμικα, κ. (B. X. B.); Κράτος τῆς Φαιδρότητας, κ. (B. P. K.) καὶ Ἰσρὸν Ἰδανικὸν τοῦ Ἐθνοῦς, κ. (ἀνεγνωρὸν κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν σου.)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Προστίθενται μόνον οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἴσχυον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο, πρὸς τοὺς ἔχοντες ψευδώνυμον ἐπίσης ἴσχυον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο. Προτάσεις με ὀνόματα, ἢ με ψευδώνυμα καταργημένα, δεν δημοσιεύονται.]

Μικρὰ μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ καταλάβουν: ἡ Κυρία Δὲν μετὰ Μέλι με τὸ Κίτρινο Νόμισμα, Παιδικὴν Χαράν, Ἰδιότροπον Σανδοῦλαν, Λευκοκόμωτον Ἀγγαλὸν καὶ Ἀστυδία. — Ἰον τὸ Ἐθνοῦμον με τὴν Διακηρύξασαν Ἀρκαδικά, Κίτρινο Νόμισμα, Ἀλέξρον τοῦ Ἀπεῖρου, Σανθὸ Διαβολάκι καὶ Γλυκίαν Ἑλλάδα. — ἡ Χλόη με τὸν Λάτρη τοῦ Ἀπεῖρου, Ἰπὸς τῆς Ἐλευθερίας, Ἐθνητικὴ Ἀμναι, Ἀρην καὶ Κύκλιον Ἀσμα. — ἡ Ἰωάννα Δάσκ με τὴν Γλυκίαν Ἑλλάδα, Ἐσμεράλδαν, Ἰδιότροπον Σανδοῦλαν, Μασσομένην Γαζίαν καὶ Δάσκιδα τῆς Φύσεως. — ἡ Ἐθνητικὴ Σημεία με τὸ Ἀρθὸς Ἀρθῶν, Νόντα τῆς Καστέλλας, Ἐλμαρομένη καὶ Καταπᾶν. — ἡ Σημοῦνα τῆς Ἐκπαιδεύσεως με τὴν Ἐθνητικὴν Ἀμναι, Φοιμάκι, Αἰγυπιαὶν Ἀθηναῖν καὶ Ἀγγελοῦ τῆς Ἀγάπης. — ἡ Νηρητὸς τοῦ Πηνειοῦ με τὸν Μπερτοδόουλον, Γλυκὸν Φιλάν, Μικρὸν Λαρισσαῖον καὶ Ἀριεὶ. — ἡ Φιλελευθῆρα Κοῖσομα με τὴν Ἀρχοντοπούλαν των Ἀεσκῶν Ὁρέων, Γλυκίαν Ἑλλάδα, Ἐγμοῦνίδα τῆς Κρήτης καὶ Ἐσμεράλδαν. — ἡ Χρυσάνη με τὴν Φίλην των Ζωῶν, Ἀλέξρον τοῦ Ἀπεῖρου, Ἰπὸς τῆς Ἐλευθερίας, Λευκοκόμωτον Αἰγαλὸν καὶ Φῶς-Διάβολον. — ἡ Ἡρῶ με τὸ Βουδάς, Ρόδον, Πολυθέλητρον Νόστιμα, Ἀλέξρον τοῦ Ἀπεῖρου, Πειραιῶν Ὀνειρον καὶ Ψαμάκ. — ἡ Χιον

